עוד שבוע עבר

הוזמנתי למסיבה קטנה. אמרו לי שההיא, שפעם כתבתי נגדה בלהט, תהיה שם. גם לה אמרו שאני אהיה שם. כל אחד מאיתנו — לחוד כמובן — אמרה שלא איכפת לה.

ברוך למסיבה החלטתי שאני אהיה נחמדה לכולם, בלי יוצא מן הכלל. אבל... אם היא תעז להגיד לי מילה על מה שכתבתי נגדה אז... אני אקרע לה את ה...

וכמו שאני מכירה את הראש המלוכלך שלה, גם היא חשבה אותו דבר.

אז נפגשנו במסיבה. אמרנו שלום לכולם, זאת אומרת, גם אני לה, והיא לי. אחר־כך כולם דיברו עם כולם ורק היא ואני נמענעו מלהסתכל זו על זו. אני לא חושבת שהאחרים הרגישו, אבל גם היא וגם אני חיכינו בציפיה דרוכה לפליטת־פה שתהיה קטסטרופלית לשניה.

אבל כל הערב עבר ואף אחת מאיתנו לא נכשלה בלשונה. רק שתינו ידענו איזה אירוע יוצא־דופן ומלא בניצוצות־שינאה נגרע מהאורחים התמימים. הנימוס הביס אותנו, לעוזאל.

• • •

בשיחות יום־ששי השבוע דיברו כמובן על עוברי חברת־החשמל המבוזבזים חשמל בכמויות מיסחריות. מבקר־המדינה הגדיל ועשה ומסר מיספרים, ועם ישראל, שהכי אוהב לשנוא — חגג עד שיצא לו קצף מן הפה.

בין שני הדברים שאני הכי פחות מבינה בהם בעולם מופיעים הקוט"שים והמיספרים. ובכל זאת, עם כל הכבוד למבקר־המדינה, המיספרים נראו לי בלתי־סבירים. אפילו חשבתי לטלפן לאיזה מהנדס־חשמל, שיסביר לי מה צריך לעשות כדי לבזבז חשמל בכמות של 30 אלף קוט"ש.

אבל שלמה מן מחדשות הקדים אותי (העיתון שלו יוצא ביום ו' והעיתון שלי יוצא רק ביום ג' שאחריו). מהנדס־החשמל אמר שכדי לבזבז 30 אלף קוט"ש בשנה צריך להפעיל 12 מזגנים במשך 12 שעות ביממה, להאיר ארבעה חדרים במשך 12 שעות ביממה בנורות של 200 ואט, להפעיל שני מקררים גדולים ותנור במשך שמונה שעות בכל יום, ועוד ועוד ועוד.

נו, אז מישהו פה טעה, זה ברור. ובינתיים עם ישראל חגג חגיגת שינאה גדולה.

מה מחכה לנו בשבוע הבא?

• • •

עוד נושא שדובר בו השבוע היה בחירתו של בנימין נתניהו למקום הראשון אצל האלה מהימין.

איך הוא הצליח, שאלו כולם, וכולם ענו להם: הוא כאריזמטי מאוד, יש לו שם נהדר בעולם, הוא את של גיבור אנטבה, יש לו טריקים פירסומיים שהוא הביא מאמריקה, וכו' וכו'.

רק איש אחד, שישב בצד כל הזמן, אמר פתאום בשקט: „כולם בחרו בו, כי הוא נמצא בארץ זמן קצר מדי, ועוד לא הספיקו לשנוא אותו."

יש לי הרגשה שהוא יודע על מה שהוא מדבר, האיש שישב בשקט בפינה. הוא מאלה מהימין.

• • •

פעם היו שולחים לי כרטיסי־הזמנה לכל הקרנת־בכורה של כל סרט חדש. לא מפני שאני כל־כך יפה או כל־כך מבינה בסרטים, סתם מפני שכולם ידעו שאם אני אבוא לסרט שלהם, יש סיכוי שאכתוב עליו ואז אולי יבואו עוד כמה אנשים לסרט. אבל כל ההקרנות האלו נערכות, משום מה, בימי שישי בשעה 2 בצהריים, שהיא שעה מאוד לא־נוחה לאימהות־פולניות כמוני.

איך אני יכולה ללכת לסרט, במקום להיות בבית ולהגיש לילדים שלי סלט, שניצל ופירה? היישמע דבר כזה? אז לא הלכתי לאף הקרנת־בכורה וכל היחצנים והמפיקים הבינו שממני לא תצמח להם הישועה, והפסיקו לשלוח לי הזמנות.

מהסיבה הזאת לא קיבלתי הזמנה להקרנה של תוכניות כוכ. שחוברו לסרט ועד לכתיבת שורות אלה איני יודעת איפה יציג הסרט ואלו מן התוכניות נכנסו לסרט. אבל כל זה לא איכפת לי. מה שאני רוצה להגיד לכם זה שתלכו... מה תלכו? תרוצו! תעמדו בתור! תדחפו! תריבו! תקנו כרטיסים — לכם, לילדים שלכם, למישפחה שלכם, לקרובים, לידידים, לחברים מתו"ל.

בלי לדעת מה, איפה ואיך אני מוכנה להישבע שתראו אותי בתור לקולנוע שמקרין את כוכ יחד עם מישפחתי כמובן, לפחות ארבע פעמים. ותזכרו שהוא לא חבשי, אלא זודני, במובן גריבן ולא במובן גפן. הנה, כבר אני צוחקת בדמעות.

• • •

ואפרופו דמעות...

אני לא חושבת ששום דבר (שאינו פרטי מאוד) הוציא ממני כמות כזאת של נוזלים, כמו הסיפור של הקטנה הזאת, קרולין־ברונה ושני וזגות הוריה. כמו סאדו־מזוכיסטית אמיתית קראתי כל שורה על הטראגדיה וראיתי כל צילום בטלוויזיה, וכל פעם בכיתי קצת יותר.

הצילום האחרון של הילדה, הנישאת על כתפי אביה בנמל־התעופה של לונדון כשהיא קוראת בעברית „אני לא רוצה פה" שבר אותי לגמרי.

אני שמחה שהסיפור נגמר, עבור ההורים, עבור הילדה וגם עבורנו.

• • •

לי באופן אישי אין שום עסקים בחיים. לא מוכרת כלום, לא קונה כלום, לא מגלגלת כספים. אבל אם אפשר לקבל ארוחת־צהריים זולה יותר מפני שהיא נחשבת כ„ארוחה עיסקית", אז גם אני אשת־עסקים.

הארוחה העיסקית של השבוע (היתה דווקא עם בני, ודנו בה על כמות האורחים שנזמין לבר־המיצווה שלו) נערכה בביינל נאש בלב דיזנגוף. הילד אכל ארוחה עיסקית שכללה מרק בצל, סלט ענק ובו ירקות, גבינות והמון אגוזים, וגלידה (שלושתם מצויינים לדעתו), והכל ב־14.5 שקלים. אני, שאני בן־אדם הרבה יותר צנוע, אבל עם סטייל (זה בהומור), הזמנתי רק בייגל, גבינת שמנת ולקס, שהוגשו בצלחת עץ יפה שעליה ירקות חיים, ועלו 9.5 שקלים.

נורא נחמד להיות בעסקים.

• • •

ואחרי זה עוד הספקתי לחלות באנגינה. איזה הספק יש לי, הה?

שני בנים

בשבוע שעבר יצא בני הבכור ליום עבודתו הראשון בחיים. המישפחה היתה גאה מאוד. הוא — פחות.

העבודה היתה לחלק עיתון־נוער לבני־נוער המתרחצים בים. הילד עבר מחוף לחוף ובכל חוף חילק עיתון חינם לכל חפץ.

בסוף יום העמל חזר הילד הביתה עייף כמו כלב, שזוף ומהורהר (אולי לא כך הוא חשב שנראה יום־עבודה).

„כמה עיתונים חילקת?" שאלנו אותו. „המון עיתונים." „ואיך העיתון, מעניין?" „אני לא יודע, לא הספקתי לקרוא אותו." „אז למה לא הבאת אחד הביתה?" שאלנו בתמיהה. „כי החלוקה בחינם היתה למתרחצים, ולא לעובדים."

ואני שואלת אתכם — ילד שיש לו ראש כזה, לאן הוא יגיע בחיים?

חברת מי־עדן, החברה המייצרת מים מינרא־ליים, הוציאה עכשיו לשוק את מידות. מין מימיה עשויה מבד, השומרת על קרירות המים למשך ארבע שעות ומתלבשת על בקבוקי המים המינראליים, גם על הבקבוק הקטן וגם על הגדול.

מלבד לדאוג לקרירות המים, משחררת המיד־נית את היד האוחזת בבקבוק המים, כי למימית־הבד יש רצועה שאפשר לתלות על הצוואר או על הכתף.

רעיון נחמד מאוד. שמתי מידנית כזאת על צווארו של בני הצעיר, והסברתי לו במה העניין.

„טוב, אז אחרי שאשתה את המים המינראליים, אני יכול לסדר אותם ולהכניס לבקבוק איזה משקה שאני רוצה, נכון?"

הילד הזה יגיע רחוק, אין ספק. ואני גם מקווה שאם אחיו הבכור יצטרך עזרה בעתיד — הקטן יחד־לו.

הביזיון

הביזיון של השבוע שייך לכתב הטלוויזיה הישראלית, שלמה ארד, כאשר ריאיין את הווג תורג'מן, שכולנו סובלים את סיבלם כבר שבו־עות. המסך היה מלא בפניה של האם ועיניה הרטובות, ואז שאל הכתב האינטליגנטי את השאלה המבריקה: „כשמסרתם את הילדה בפעם האחרונה — מה זה עשה לכם?"

רוצה לדעת מה זה עשה ליי? לי זה גרם להרבה הירהורים נוגים על תרבות השאלות וחוסר הרגישות של כתבי הטלוויזיה.

והרי החדשות... לילדים

חברת מודן ערכה מסיבת־עיתונאים והציגה מיבחר תיקים, ילקוטים ומיזוודות, שהצליחו להוציא „וראו" רציני ביותר מפיהן של כל

הילד והמריצפן
מציאה טעימה

הנוכחות הנוקשות. על הילקוטים היפים נרבר שוב לפני תחילת שנת הלימודים.

מודן לא רצתה, כנראה, להיות קשורה רק ללימודים, ולכן הוציאה לשוק גם עפיפונים יפהפיים (כנראה משאריות בדי מיזוודות). העפי־פונים נמכרים במחיר שבין 25 ל־40 שקלים ואני בטוחה ששמי הקיץ יהיו מלאים בהם.

★ ★ ★

אורדע יצאה לשוק עם שני מישחקים חדשים:

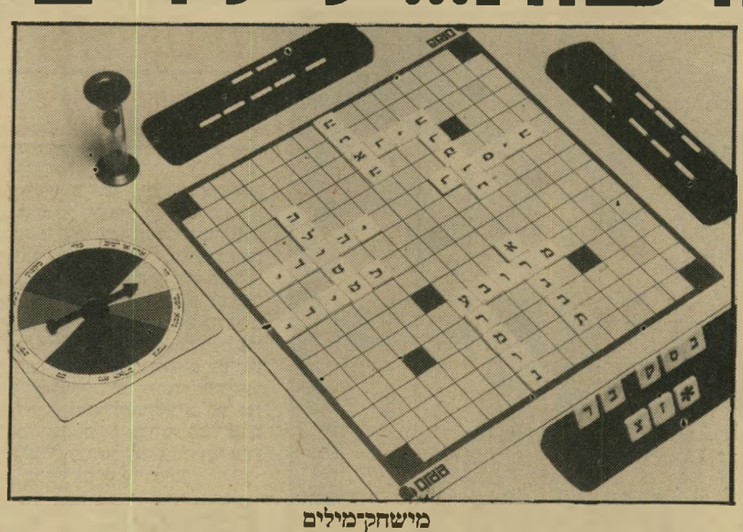

מישחק־מילים
ילדים זה אוצר, ואוצר זה כסף

מישחק מילים שהוא מעין שבע נא משופר, שאליו מצורף שעון־חול המזרז את החולמים המעצבנים. גיליתי, תוך כדי מישחק, ששני ילדי ניחנו בכושר אדיר של המצאת מילים, ואחר־כך גם בכושר שבועה שיש מילים כאלה. אבל הילדים שלי הם לא דוגמה.

המישחק השני של אורדע הוא שביל הזהב. המתכוון לחנך ילדים לזהירות בדרכים. אבל, לשימחת הילדים, יוצר המישחק הוא ביעל חוש־הומור וגם יודע את נפש הילד, ולכן הוא פיזר בין התמרורים וחוקי־התנועה האמיתיים גם הרבה הוראות מצחיקות ומבדרות. הילדים שלי נהנים משביל הזהב. אבל כמו שאמרתי, הילדים שלי הם לא דוגמה.

★ ★ ★

מוצר חדש לילדים הוא מרציפן שמח של המרשלו. שש חתיכות מרציפן בצבעים שונים, שנראות כמו פלסטלינה, אלא שבמקום להדביק את המרציפן על הקיר או על השטיח החדש, אפשר פשוט לאכול אותו.

טוב מאוד גם לאמהות שרוצות מדי פעם להפתיע בקישוט חגיגי ולא רוצות לקנות רבע ק"ג מרציפן. שש חתיכות מרציפן ציבעוני ב־2.5 שקלים — מציאה טעימה.

★ ★ ★

ולבסוף, איך אפשר בלי המצחיקנים. שהם יורשי חבורת הזבל. סידרה של 16 דפים, כשעל כל דף מופיעה דמות חסרת־איברים (אף, אוזניים, עיניים) וחסרת־קישוטים. לכל דף כזה מצורף דף ועליו מדבקות של האיברים. על הילד לשלוף את האיברים ולהדביק אותם על הדמות חסרת־האיברים.

על ההוראות כתוב שהילד הוא היוצר את הדמות, אבל זה לא בדיוק נכון, כי הילד מקבל בצד ציור מדוייק של מה צריך לצאת לו. אולי זו לא בדיוק יצירה, אבל חיקוי ואולי חינוך לדיוק זה כן.

כמה דקות שקט לאמא, כמה דקות שעשוע לילד ב־4 שקלים. כמו שאני מכירה את הילדים, הם יצרו את כל 16 הדפים, כלומר תכינו בבקשה 64 שקלים.

כבר אמר מי שאמר שילדים זה אוצר, ואוצר זה כסף, לא?